

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **X. X.**, nar. X,
státní příslušnost: Vietnam,
bytem X,
zastoupeného advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D.,
sídlem Opletalova 25, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2025, č. j. OAM-1680/ZA-ZA11-HA15-2024,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému advokátovi Mgr. et Mgr. Marku Čechovskému, Ph.D., sídlem Opletalova 25, Praha 1, se přiznává odměna v částce 18 404 Kč, která mu bude zaplacená Městským soudem v Praze do 30 dnů od právní rozsudku.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) ve znění účinném do 30. 9. 2025.
2. Žalobce namítá, že žalovaný zasáhl do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a čl. 32 Listiny základních práv a svobod, neboť v případě nuceného vycestování by došlo k přetrhání jeho rodinných vazeb k dětem a ohrožení nejlepšího zájmu jeho nezletilé dcery. Má za to, že žalovaný nezohlednil všechny důležité okolnosti jeho případu.
3. Soudem ustanovený právní zástupce žalobce v doplnění žaloby uvedl, že žalobce je otcem tří dětí, z nichž jedno je nezletilé a se dvěma z nich sdílí domácnost, protože o ně matka nejeví zájem. Žalobce argumentoval, že jako otec musí být dcerám nablízku a zajišťovat jim výživu a jiné potřeby, nejsou schopny sami financovat bydlení při studiu. Napadené rozhodnutí podle žalobce nepřiměřeně zasahuje do jeho práv v rozporu s čl. 8 EÚLP a čl. 32 LZPS a nezohledňuje nejlepší zájmy dítěte tak, jak vyžaduje čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Z toho důvodu se dovolává udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, protože nemá reálnou možnost řešit svou pobytovou situaci postupem podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, a je si vědom, že v jeho případě azylové důvody podle zbylých ustanovení zákona o azylu nebyly naplněny. Jeho návrat do země původu by bylo nutné považovat za postup nehumánní, když jsou v jeho případě zjevně dány okolnosti zakládající důvod zvláštního zřetele hodný. Jelikož žalovaný v napadeném rozhodnutí nevzal v úvahu všechny podstatné okolnosti jeho případu, založil tím nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro závažné vady při zjišťování skutkového stavu.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalobce měl možnost tvrdit a doplnit všechny okolnosti jeho azylového příběhu a žalovaný v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav. Žádný z azylově relevantních důvodů, stejně tak jako důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, nebyly v případě žalobce dány. Žalovaný poukázal na skutečnost, že ačkoli žalobce doložil rodné listy dětí, jen u jednoho z nich je uveden jako otec. Přesto byly do úvahy vzaty rodinné vazby, k jejichž přerušení by došlo v případě, že by žalobce musel ČR opustit. Žalobcova rodinná situace bez dalšího nemůže založit azylový důvod. Žalobce měl svou pobytovou situaci řešit podle zákona o pobytu cizinců.
5. Při soudním jednání žalobce uvedl, že řízení o návrhu na určení otcovství neprobíhá, takto učinil pouze v rámci řízení o správní žalobě. V roce X potkal matku svého syna, který se narodil v roce X. V roce X se matkou syna rozešel. Koncem roku X potkal matku svých budoucích dcer, nežili spolu, ale měli vztah. Následně otěhotněla, ale žalobci sdělila, že dítě není žalobce, ale českého otce. I když věděl, že dítě nebylo jeho, nadále spolu udržovali vztah. Poté družka znovu otěhotněla, ale opět to nebylo jeho dítě. Až později zjistil, že dcery byly jeho děti. Na dotaz soudu, zda „odepření“ otcovství dcer nebyla pouze pobytová strategie matky, žalobce uvedl, že nemá znalosti o pobytovém režimu matky. Se synem se vidí jednou ročně, platí na něj alimenty. Následně uvedl, že už na něj už platit nemusí, dříve platil 600 Kč. Syn bydlí v X u babičky, jeho fotografie v telefonu u sebe nemá. O dcery se během výkonu jeho trestu odnětí svobody starala kamarádka žalobce. Byly to těžké časy, starší dcera musela přerušit studium a pracovat. Nyní opět studuje. Matka obou dcer 15 let žije a pracuje v Anglii. Matka odcestovala do Anglie, když byl žalobce ve výkonu trestu. Žalobce uklízí a pomáhá v restauraci, jeho příjem je 11 500 Kč. Nájem platí 7 000 Kč, dcery mají brigády, v pronajatém bytě bydlí s dcerami a dalšími osobami. Pokud nebude v řízení o azylu úspěšný, bude muset postupovat cestou sloučení s rodinnými příslušníky.

6. Z obsahu spisového materiálu vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
7. Žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 15. 12. 2024. Při poskytnutí údajů k žádosti dne 18. 12. 2024 žalobce sdělil, že má tři děti, z toho nezletilou Xletou dceru. V ČR je od roku 2000, během té doby domů do Vietnamu několikrát cestoval. Nemá zdravotní potíže. V minulosti byl dvakrát pravomocně odsouzený za trestný čin v oblasti daňové a za drogové kriminality. Jako důvod pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že má v ČR tři děti, které mají české občanství, přičemž syn žije s jeho babičkou a matka dcer nežije v ČR. V době, kdy se žalobce nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody, žily dcery s jeho kamarádem. Žalobce si přeje sloučit s rodinou, s dcerami chce žít. Jiný důvod žádosti neuvedl.
8. Během pohovoru k žádosti dne 18. 12. 2024 žalobce uvedl, že postup podle zákona o pobytu cizinců pro něj nepřipadá v úvahu, neboť nemá čistý trestní rejstřík. V návratu do Vietnamu mu brání pouze starost o jeho děti, o které pečuje od jejich útlého věku, neboť o ně matky nejeví zájem. Nadto považuje ČR za svou vlast, ve Vietnamu žádnou rodinu kromě své matky nemá. Do ČR přicestoval za prací. V domovské zemi nikdy neměl problémy s orgány veřejné moci.
9. Z evidence rejstříku trestů plyne, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Praze, sp. zn. 4T 21/2010, odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 7 let a 6 měsíců za trestné činy podle § 240 odst. 1, 2a, 3, § 245 odst. 1, 2a, § 268 odst. 1, 2 trestního zákona za součinnosti dle § 23 téhož zákona. Z výkonu trestu odnětí svobody byl podmíněně propuštěn X. Následně byl rozsudkem Městského soudu v Praze, sp. zn. 49T 11/2019, odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 4 let za trestný čin podle § 283 odst. 1, 2a, 3c trestního zákona, s výkonem trestu dne 1. 12. 2024.
10. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Zároveň soud vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany přihlédl ke skutkovému i právnímu stavu ke dni vydání rozsudku.
11. Podle § 14 zákona o azylu ve znění účinném do 30. 9. 2025: *[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.*
12. Podle čl. II bodu 1 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu (přechodná ustanovení): *[v] řízeních podle zákona č. 325/1999 Sb. zahájených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona provádí Ministerstvo vnitra jednotlivé úkony podle ustanovení upravujících vedení řízení uvedených v zákoně č. 325/1999 Sb., ve znění účinném ke dni provádění příslušného úkonu.*
13. Podle čl. II bodu 2 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu (přechodná ustanovení): *[p]o vrácení věci v řízení zahájeném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona soudem k novému projednání Ministerstvo vnitra postupuje podle zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném ke dni počátku běhu lhůty pro vydání nového rozhodnutí Ministerstva vnitra.*

14. Podle čl. II bodu 9 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu (přechodná ustanovení): *[v] řízeních podle bodu 1 nelze ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona udělit národní humanitární azyl.*
15. Ustanovení § 14 zákona o azylu od 1. 10. 2026 není součástí zákona, nově již nelze udělit humanitární azyl.
16. Udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu ve znění účinném do 30. 9. 2025 je na správním uvážení rozhodujícího orgánu, přičemž dle judikatury nepřisluší soudu nahrazovat správní uvážení žalovaného. Správní orgán musí dostát své povinnosti v odůvodnění rozhodnutí řádně vyložit všechny okolnosti a úvahy, které se týkají důvodů, které by mohly být ve vztahu k azylu z humanitárních důvodů relevantní, neboť tyto nejsou shodné s uvedenými v § 12 zákona o azylu [srov. usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017-28]. Žalobce namítal, že neurčitý právní pojem *případ zvláštního zřetele hodný* nebyl v jeho případě správně interpretován a pro nedostatek důvodů je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelným by bylo rozhodnutí, u kterého není možný přezkum „*pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno*“ (srov. usnesení NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zabývá-li se správní orgán tvrzeními účastníka a vysvětlí-li jejich relevanci ve vztahu ke svým závěrům, byť nutně nevezme v potaz úplně každý myslitelný aspekt dané skutečnosti, nezaloží tím nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno toliko pro případy, ve kterých důvody zcela absentují nebo jsou tak nesrozumitelné, že k meritornímu přezkumu vůbec nelze přistoupit (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný vycházel z tvrzení, která mu byla v průběhu správního řízení žalobcem zmíněna, že zde žalobce má dcery, o které se chce starat. Žalovaný tímto vzal v potaz i žalobou namítaný zásah do rodinného života žalobce, přitom konstatoval, že existenci příbuzenských vazeb žalobce na území ČR nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů (NSS sp. zn. 3 Azs 12/2003 a sp. zn. 1 Azs 5/2011). Soud má za to, že nelze nalézt žalobou namítanou nepřezkoumatelnost spočívající v nepřihlídnutí k zásahu do rodinného života žalobce spočívajícího v péči o děti. Žalovaný sice konstatoval, že žalobce je veden jako otec pouze v rodném listu syna, nikoli dcer, ale nijak nepopřel jeho faktické otcovství i dcerám. Pouze vyloučil, že by rodinné vazby byly důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, otázku zásahu do rodinného života je však nutné řešit v řízeních podle zákona o pobytu cizinců.
17. K námitce výkladu neurčitého právního pojmu „*důvodů zvláštního zřetele hodných*“ soud uvádí, že tento neurčitý právní pojem nelze konečným způsobem dostatečně přesně vymezit (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, či ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017-28). Ačkoliv žalovaný explicitně nevymezil, co považuje za důvod hodný zvláštního zřetele, z jeho odůvodnění je zřejmé, že příbuzenské poměry jako takové za důvody zvláštního zřetele hodné nepovažuje. Žalobci tak nebylo odepřeno právo se domáhat soudní ochrany jím namítaného zásahu do rodinného života. Nelze pominout, že žaloba cílí výlučně ohledně zásahu do rodinného života a v tomto rozsahu se žalovaný explicitně vymezil, žalobci tak nebyla odepřena argumentace žalovaného ohledně jeho „zájmové“ námitky. Zásahem do rodinného života se zabýval správní orgán i soud v řízení o zrušení trvalého pobytu žalobce (sp. zn. 8 A 90/2022 vedeného zdejšího soudu), proto nebylo důvodu se podrobněji znovu zabývat shodnou otázkou v řízení o mezinárodní ochraně.

18. Soud dále přistoupil k hodnocení, zda jsou úvahy žalovaného týkající se azylu z humanitárních důvodů logické a zda při posuzování nedošlo k zřetelné libovůli žalovaného. Soud k tomu dodává, že humanitární azyl lze udělit např. osobám zvláště těžce postiženým nebo nemocným, osobám přicházejícím z oblastí postižených humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory atd. (např. rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48; rozsudek ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS; ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 - 27, č. 3200/2015 Sb. NSS; nebo ze dne 3. 5. 2018, č. j. 2 Azs 114/2018 - 30, č. 3751/2018 Sb. NSS). O žádnou z uvedených situací se v případě žalobce zjevně nejedná. Soukromé či rodinné vazby na území ČR, a to ani manželství uzavřené s občanem ČR (NSS č. j. 4 Azs 6/2003 - 55, č. 28/2003 Sb. NSS) nebo soužití s družkou a péče o dítě (NSS č. j. 5 Azs 47/2003 - 48), nejsou sami o sobě důvodem zvláštního zřetele hodným (naposledy NSS č. j. 1 Azs 207/2025 - 45). Institut humanitárního azylu míří na osoby, které jsou zvláště těžce handicapované nebo nemocné, příp. osoby, které přicházejí z území, které bylo stiženo humanitární katastrofou způsobenou ať už člověkem nebo přírodními živly. O žádnou z uvedených situací se v případě žalobce nejedná. Naopak za případy hodné zvláštního zřetele se nepovažují např. manželství s českým občanem, ekonomické potíže, snazší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti nebo snahy o legalizaci pobytu na území ČR.
19. Žalobce argumentoval, že žalovaný nevzal v úvahu nejlepší zájem dítěte. K tomuto soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2025, č. j. 21 Azs 85/2025-29, v němž uvedl, že „(NSS) *[d]ospěl přitom k závěru, že v řízeních, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte ani na ně nemají zprostředkovaný právní dopad, ale dopadají na ně pouze fakticky, není zásadně povinností rozhodujícího orgánu přiblížit k nejlepšímu zájmu dítěte, s výjimkou případů, kdy pozitivní právní úprava výslovně s ochranou zájmů dítěte počítá. Zdejší soud pak má za to, že v nynější věci řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyni spadá právě do takové kategorie řízení. Dcera žalobkyně totiž nebyla sama žadatelkou o mezinárodní ochranu, naopak měla povolení k pobytu na území České republiky, které navíc nebylo závislé na pobytu žalobkyně. Neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni tedy nemá žádný (ani zprostředkovaný) právní dopad na její dceru. Stěžovatel proto nebyl povinen se nejlepším zájmem dcery žalobkyně zabývat.*“ Soud takový závěr považuje za aplikovatelný v žalobcově věci, když nezletilá dcera sama žadatelkou o mezinárodní ochranu v ČR není a povinnost žalobce vycestovat z území ČR na její právní postavení nemá ani zprostředkovaně žádný dopad. Žalovaný proto tím, že se nejlepším zájmem dítěte v napadeném rozhodnutí nevypořádal, nezaložil porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
20. Jak bylo již předestřeno výše, sloučení rodiny nebo nenarušení rodinných vazeb není důvodem, pro který by ČR poskytovala humanitární azyl. Na tomto závěru nemění nic skutečnost, že matka dívek o ně nepečuje a dlouhodobě pobývá v zahraničí. Z popisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob plyne, že žalobce strávil téměř X let ve výkonu trestu odnětí svobody, přičemž během této doby o dcery pečovala jiná osoba. Žalobce při pohovoru nedokázal uspokojivě vysvětlit, kdo o dcery pečoval v době, kdy matka byla v zahraničí a on ve výkonu trestu odnětí svobody. Uvedl, že o dcery se staral jeho kamarád. Při soudním jednání uvedl, že se o dcery starala kamarádka. Daný rozpor není podstatný, podstatné je, že během opakovaného dlouhodobého výkonu trestu se o dcery starala jiná osoba než jejich rodiče. Není tak důvod vyloučit, že daná osoba takto může učinit i nadále, pokud by byl ohrožena výchova a výživa nezletilých dcery. Tvrzení o ohrožení výchovy výživy dcer je dle soudu zcela účelové. Byl to naopak žalobce, který svým protiprávním závažným jednáním ohrozil péči a výchovu dcer, když byly v nízkém věku. Co se týče tvrzení o

nezájmu matky o dcery, má soud za to, že na péči o děti vietnamské komunity nelze nahlížet optikou většinové české společnosti. Pro vietnamskou komunitu bylo a je obecně přípustné, aby se o děti „celoročně“ staraly osoby odlišné od rodičů, jestliže rodiče zajišťují příjem pro rodinu. Lze předpokládat, že matka v zahraničí zajišťuje příjem rodiny, jestliže příjem žalobce je malý, aniž by dané bylo ve skutečnosti vnímáno jako nezáměr matky o dcery. Konkrétní zjištění rodinných vazeb dcery a jejich matky nebylo ve věci rozhodné, proto nebyl nutný výslech dcer. V této souvislosti soud poukazuje na případný rozpor mezi právem deklarovanou ochranou zájmu dítěte a skutečnou ochranou zájmu dítěte. Pokud správní orgán nebo soud provede výslech dítěte jako svědka a učiní z něj stěžejní důkaz o zásahu do rodinného života rodiče, potom na dítě fakticky převede odpovědnost za řízení, což je zcela v rozporu s ochranou zájmu dítěte. Dostatečně tvrzený tklivý příběh dítěte zjištěný výslechem dítěte nemá být rozhodujícím podkladem pro rozhodnutí o pobytu rodiče, neboť tímto o osudu rodiče nerozhoduje správní orgán (soud), ale dítě. Vytvoření předpokladů pro takové postavení dítěte je v rozporu s deklarovanou ochranou jeho zájmu. Žalobce se rozhodl příjem rodiny zajistit trestnou činností X, X a po propuštění z výkonu trestu také X, to vše ve velkém rozsahu. Žalobce se rozhodl závažnou kriminalitou zasáhnout zájmy společnosti, v důsledku čehož cca X let nebyl ve styku s dětmi, ale ve vězení. Žalobci byl zrušen trvalý pobyt, vzhledem k odsouzení za trestnou činnost lze vyloučit udělení jiného pobytového oprávnění. Nevěrohodnost tvrzeného statusu otcovství žalobce odpovídá pobytové historii velké části žalobců – občanů Vietnamu v řízeních nejen u zdejšího soudu, kteří získali pobytové oprávnění na základě prohlášení otcovství k dětem s českým občanstvím a po ztrátě pobytového oprávnění v důsledku odsouzení za daňovou nebo drogovou trestnou činnost „obnovují“ rodičovství k dětem, jejichž matka je vietnamské státní příslušnosti. Tato nevěrohodnost žalobce nemá vliv na rozhodnutí ve věci, ale je ilustrativní k přístupu žalobce k zákonům České republiky.

21. Se synem žalobce nežije, ani nežil, výživné mu nehradí, dle tvrzení žalobce se vidí jednou ročně. Takový styk může žalobce realizovat i ze země původu. Starší dcera je narozena X a mladší X, tedy blízko ke zletilosti. Vzhledem k příjmu žalobce nelze mít za to, že by dcery byly na žalobci závislé výživou, ostatně takto nebylo ani během jeho dlouhodobého výkonu trestu odnětí svobody, kdy se o děti starala osoba odlišná od rodičů. Zároveň jsou vzhledem k věku dcery všestranně soběstačné. V závěrečné řeči právní zástupce apeloval na soud, aby dcery znovu netrestal ztrátou kontaktu se žalobcem, jestliže již takhle měly těžký život. Soud nijak nezpochybňuje rodinnou vazbu mezi dcerami a žalobcem, ale nelze ignorovat nejen konstrukci humanitárního azylu, ale zejména trestněprávní minulost žalobce, kdy zájem na vyloučení pobytu žalobce, natož na neudělení mezinárodní ochrany, zásadně převažuje nad zájmem ochrany rodinného života dětí žalobce, přestože je mladší dcera dosud nezletilá. Se zřetelem na trestnou činnost žalobce, za kterou byl soudy opakovaně odsouzen, má soud za to, že zásah do rodinného života žalobce a jeho dětí spočívající v neudělení mezinárodní ochrany žalobci je zcela přiměřený bez ohledu na dlouhodobý pobyt žalobce na území ČR, který však po značnou část byl naplněn pobytem ve výkonu trestu odnětí svobody.
22. Na základě výše uvedeného soud shrnuje, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí v dostatečném rozsahu umožňujícím přezkum rozhodnutí zabýval všemi okolnostmi relevantními pro úvahy o udělení humanitárního azylu. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že v případě žalobce není dán důvod, pro který by institut podle § 14 zákona o azylu ve znění účinném do 30. 9. 2025 měl být aplikován. Rozhodnutím žalovaného nebyloasaženo do práv žalobce v rozporu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně

lidských práv a svobod a čl. 32 Listiny základních práv a svobod. Ochranu zájmu rodinného života nebo zájmu nezletilého dítěte nelze vykládat jako nepřekonatelný štít, který vyloučí zákonem předpokládané následky jednání účastníka.

23. Vzhledem k povaze a rozsahu opakované trestné činnosti žalobce, aniž by se jednalo o stav dávné minulosti (žalobce požádal o azyl 14 dnů po propuštění z výkonu trestu), má soud za to, že pobyt žalobce na území ČR je v jakékoliv podobě v rozporu s veřejným zájmem spočívajícím v dodržování právního řádu České republiky. Je proto nerozhodné, že odsouzení žalobce za trestnou činnost vylučuje udělení pobytové oprávnění žalobci.
24. Pro úplnost soud doplňuje, že s ohledem na novelu zákona o azylu účinnou od 1. 10. 2025 by zrušení rozhodnutí nevedlo k případnému humanitárního azylu.
25. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.
27. Ustanovenému advokátovi vznikl nárok na odměnu za zastupování za 3 úkony právní služby po 4 620 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu, účast při jednání dne 28. 1. 2025) a za náhradu hotových výdajů po 450 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky), to vše s DPH, tedy celkem tedy 18 404 Kč. Soud vyzývá právního zástupce žalobce, aby **do 7 dnů sdělil číslo účtu, na který mu bude odměna vyplacena.**

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6. 2. 2026

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce

